

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 621/2024-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Združenie domových samospráv, o. z.**, Rovniankova 14, Bratislava, IČO 31 820 174, právne zastúpeného Tkáč & Partners, s.r.o., Hrnčiarska 29, Košice, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Svk/5/2023 z 30. mája 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 19. septembra 2024 domáha vyslovenia porušenia zákazu diskriminácie podľa čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), porušenia základných práv podľa čl. 44, čl. 45 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru a práv podľa čl. 37, čl. 41 a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“), ako aj čl. 1 ods. 1 a 2 ústavy napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje, aby ústavný súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil najvyššiemu správne súdu na ďalšie konanie. Zároveň si uplatňuje aj náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva nasledujúci stav veci:

2.1. Navrhovateľ – mesto Banská Bystrica doručil Okresnému úradu Banská Bystrica, odboru starostlivosti o životné prostredie oznámenie o zmene navrhovanej činnosti – Revitalizácia Mestského parku v Banskej Bystrici podľa § 18 ods. 2 písm. d) a § 29 ods. 1 písm. b) zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o posudzovaní“) vypracované podľa prílohy č. 8a) k uvedenému zákonu. Účelom zmeny navrhovanej činnosti bola revitalizácia

historického mestského parku v Banskej Bystrici v intenciách jeho kultúrno-historickej hodnoty s prihliadnutím na jeho terajší stav s cieľom realizovať navrhované sadovnicke a stavebné úpravy priestoru mestského parku, ktoré boli koncipované tak, aby svojim prevedením neohrozovali a nepoškodzovali perspektívne dreviny pri výraznom zvýšení estetickej a úžitkovej hodnoty tohto priestoru.

2.2. Prvostupňový orgán vydal 20. júla 2020 rozhodnutie, ktorým podľa § 3 písm. k) a § 56 písm. b) zákona o posudzovaní rozhodol, že navrhovaná činnosť „*Revitalizácia Mestského parku v Banskej Bystrici*“ sa nebude posudzovať podľa zákona o posudzovaní s tým, že pre uvedenú zmenu navrhovanej činnosti je možné požiadať o povolenie činnosti podľa osobitných predpisov a rešpektovať špecifikované pripomienky, ktoré vyplynuli zo stanovísk.

2.3. V odôvodnení rozhodnutia prvostupňový orgán popísal zmenu navrhovanej činnosti z hľadiska popisu súčasného stavu, popisu navrhovanej zmeny činnosti a z nej vyplývajúcich konkrétnych úprav priestoru a predpokladaných vplyvov zmeny tejto činnosti na záber pôdy, spotrebu vody, plynu, elektrickej energie a iné surovinové zdroje, nároky na pracovné sily, dopravnú a inú infraštruktúru, na znečistenie ovzdušia, vznik odpadov, zdroje hluku, vibrácií, žiarenia a iné očakávané vplyvy. Súčasťou odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia boli súhlasné stanoviská Okresného úradu Banská Bystrica, odboru starostlivosti o životné prostredie z hľadiska záujmov odpadového hospodárstva, Ministerstva dopravy a výstavby Slovenskej republiky, Inštitútu dopravnej politiky, Regionálneho úradu verejného zdravotníctva, Banskobystrického samosprávneho kraja, oddelenia územného plánovania a životného prostredia a Okresného úradu Banská Bystrica, odboru starostlivosti o životné prostredie z hľadiska ochrany ovzdušia a ochrany prírody a vybraných zložiek životného prostredia, ktorého podmienky boli uvedené vo výrokovej časti prvostupňového rozhodnutia. Uvedené stanoviská boli prvostupňovému orgánu doručené v rámci zisťovacieho konania, rovnako ako aj stanovisko sťažovateľa z 5. novembra 2019, ktorý od navrhovateľa požadoval, aby zhodnotil vplyv navrhovanej zmeny činnosti z hľadiska ustanovení osobitných zákonov v súlade s príslušnými normami STN a uplatnil viaceré požiadavky. Prvostupňový orgán po uvedení obsahu súhlasných stanovísk príslušných orgánov štátnej správy uviedol aj stanovisko navrhovateľa k jednotlivým požiadavkám sťažovateľa a zastával názor, že navrhovateľ sa so všetkými pripomienkami sťažovateľa dostatočne vysporiadal. Prvostupňový orgán tiež jednotlivo vyhodnotil pripomienky sťažovateľa a uviedol, že nepredstavovali také argumenty, ktoré by mohol vyhodnotiť ako podmienky na eliminovanie alebo zmiernenie vplyvov na životné prostredie. Uviedol, že pripomienky sťažovateľa boli vo veľkej miere zodpovedané a uvedené v oznámení o zmene navrhovanej činnosti, v ktorej navrhovateľ riešil rekonštrukciu existujúceho mestského parku bez takého zásahu do ekosystému, ktorý by predstavoval prekročenie ekologickej tolerancie. Pripomienky sťažovateľa vyplývajúce z dodržiavania všeobecne platných záväzných predpisov vo veci ochrany životného prostredia je navrhovateľ zmeny navrhovanej činnosti pri jej realizácii povinný dodržiavať, a preto nebolo potrebné ich osobitne zapracovať do výrokovej časti rozhodnutia.

2.4. O odvolaní sťažovateľa proti prvostupňovému rozhodnutiu rozhodol Okresný úrad Banská Bystrica, odbor opravných prostriedkov rozhodnutím z 29. októbra 2020 tak, že ho zmenil a nahradil jeho celú pôvodnú výrokovú časť. Ako príslušný orgán podľa § 3 písm. k) a § 56 písm. b) zákona o posudzovaní vydal podľa § 46 a § 47 správneho poriadku a podľa § 29 zákona o posudzovaní pre oznámenie o zmene navrhovanej činnosti „*Revitalizácia Mestského parku*“

v Banskej Bystrici“ predložené navrhovateľom rozhodnutie, že navrhovaná činnosť sa nebude posudzovať podľa zákona o posudzovaní, a preto je pre uvedenú činnosť možné požiadať o povolenia podľa osobitných predpisov. V súlade s § 29 ods. 13 zákona o posudzovaní určil podmienky na zmiernenie negatívnych vplyvov zmeny navrhovanej činnosti na životné prostredie a zdravie obyvateľov:

*„... Vzhľadom na pravdepodobný výskyt biotopu chráneného živočícha kováčika hrdzavého (*Elater ferrugineus*) ako aj biotopov iných druhov chránených živočíchov, najmä vtákov a netopierov, bude pred začatím činnosti vyhotovený monitoring vyskytujúcich sa chránených druhov živočíchov, ktorých by sa zmena navrhovanej činnosti dotkla, a to odborne spôsobilou osobou v oblasti ochrany prírody a krajiny so zameraním na druhovú ochranu, evidovanou v zozname odborne spôsobilých osôb Ministerstva životného prostredia SR.*

... Na základe výsledkov monitoringu chránených druhov bude v prípade ich nepotvrdeného výskytu navrhovateľ oprávnený požiadať príslušný orgán štátnej správy ochrany prírody a krajiny o udelenie súhlasu na výrub drevín rastúcich mimo lesa podľa § 47 ods. 3 zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov.

... Pri potvrdenom výskyte chránených živočíchov, ku ktorých ochrane sa vzťahujú ust. § 35 ods. 1 písm. b) a c) a ods. 2 písm. a) až c) zákona č. 543/2002 Z. z. bude súhlas na výrub drevín rastúcich mimo lesa udelený v jednom správnom konaní spolu s udelením výnimky zo zakázaných činností podľa § 40 uvedeného zákona“ s tým, že ostatné časti prvostupňového rozhodnutia ostávajú nezmenené.

2.5. Proti rozhodnutiu správneho orgánu druhého stupňa podal sťažovateľ v zákonnej lehote správnu žalobu, ktorou sa domáhal zrušenia napadnutého rozhodnutia druhostupňového orgánu, ako aj rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa. Tvrdil, že napadnutým rozhodnutím orgánu verejnej správy bol porušený verejný záujem v oblasti životného prostredia. Namietal tiež nepreskúmateľnosť, nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov uvedeného rozhodnutia. Namietal, že v konaní došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia, a tiež, že skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia, je v rozpore s administratívnymi spismi alebo v nich nemá oporu.

2.6. Krajský súd v Banskej Bystrici ako správny súd správnu žalobu sťažovateľa zamietol ako nedôvodnú rozsudkom č. k. 72S/28/2020-129 z 22. septembra 2022. Tento rozsudok napadol sťažovateľ kasačnou sťažnosťou, o ktorej rozhodol najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom tak, že zamietol návrh sťažovateľa na prerušenie konania, ako aj jeho kasačnú sťažnosť.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti opakovane zdôrazňoval, že správne súdy na neho napriek jeho sebaidentifikácii ako zainteresovanej verejnosti v zmysle § 178 ods. 3 Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“) nahliadali ako na právnickú osobu, ktorá sleduje ochranu vlastných subjektívnych práv (podľa § 177 ods. 1 a § 178 ods. 1 SSP). Následkom tohto pochybenia správnych súdov bolo to, že tieto potom skúmali porušenie subjektívnych práv sťažovateľa, a nie

verejných práv zainteresovanej verejnosti, za ktorú sa sťažovateľ považuje. Sťažovateľ v takomto postupe súdov videl iba predstieranie spravodlivosti založenej na jeho diskriminácii, a to práve tým, že súdy na neho nehľadeli ako na ekologickú organizáciu, a teda zainteresovanú verejnosť. Z tohto dôvodu súdy v rozpore so skutkovým stavom vyhodnotili jeho žalobu za údajne nezrozumiteľnú a nekonkrétnu, pričom táto mala spočívať iba v tom, že sťažovateľ tvrdenú nezákonnosť v oblasti životného prostredia nenaviazal na porušenie svojich subjektívnych práv. Súdy sa teda v konečnom dôsledku nezaoberali právnymi problémami, ktoré sťažovateľ ako žalobca nastolil, a preto je napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu nezrozumiteľný.

4. Na doloženie svojej už uvedenej argumentácie sťažovateľ zdôraznil, že správny súd na stranách 15 až 20 svojho rozsudku neuviedol § 42 SSP, v ktorom je zadefinované postavenie a charakter zainteresovanej verejnosti pri prieskume rozhodnutí správnych orgánov vo veciach životného prostredia. Ani najvyšší správny súd v napadnutom rozsudku neuviedol označenie tohto konkrétneho ustanovenia Správneho súdneho poriadku.

5. Podľa sťažovateľa taktiež samotné správne orgány nenariadením konzultácií v rámci zisťovacieho konania nepostupovali tak, aby bol naplnený cieľ smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/92/EÚ o posudzovaní vplyvov určitých verejných a súkromných projektov na životné prostredie (ďalej len „smernica EIA“), a správny súd a ani najvyšší správny súd nekonštatovali porušenie povinnosti eurokonformného výkladu práva. Vo všetkých už uvedených okolnostiach videl sťažovateľ porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu.

6. Sťažovateľ namietal, že mu bolo znemožnené vykonať konzultácie podľa § 63 zákona o posudzovaní, čím samotné konanie podľa tohto zákona bolo nezákonné. Namietal tiež nesprávne zverejnenie všetkých informácií na webovom sídle Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky, keď správne orgány konali v rozpore s § 24 ods. 1 písm. i) zákona o posudzovaní. Podľa sťažovateľa „povolenie“ podľa tohto ustanovenia je potrebné vykladať v súlade so smernicou EIA a malo by zahŕňať všetky rozhodnutia podľa zákona o posudzovaní, nielen záverečné stanovisko. Správny orgán mal povinnosť podľa § 29 ods. 3 zákona o posudzovaní zverejniť aj vyjadrenia dotknutých orgánov, verejnosti a doplnujúce informácie. Odkaz na § 23 správneho poriadku je v tomto prípade nesprávny. Sťažovateľ tiež namietal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia správneho orgánu. Napadnuté rozhodnutie vo vyhodnotení kritérií podľa prílohy č. 10 zákona o posudzovaní nevyhodnocovalo žiadne ukazovatele podľa osobitných hmotno-právnych predpisov, preto je úvaha žalovaného svojvoľná. Jadrom rozhodnutia podľa § 29 ods. 3 zákona o posudzovaní je aplikácia kritérií podľa prílohy č. 10 menovaného zákona na zámer, pritom sa zohľadňujú aj doručené stanoviská, a teda rozhodnutie zo zisťovacieho konania je determinované úvahou správneho orgánu o tom, aké vplyvy sa predpokladajú, a to z vecných hľadísk určených prílohou č. 10. Podľa sťažovateľa ani jedna jeho pripomienka nie je takýmto spôsobom vyhodnotená.

7. Sťažovateľ tiež namietal spôsob, akým sa najvyšší správny súd vysporiadal s jeho návrhom na prerušenie konania a položenie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie. Sťažovateľ aj z tohto dôvodu žiadal, aby najvyšší správny súd prerušil konanie a obrátil sa na Súdny dvor Európskej únie s prejudiciálnymi otázkami, (i) či samotná podobnosť jednotlivých podaní a žalôb sťažovateľa je zneužívaním práva, ktoré priznáva smernica EIA verejnosti, (ii) či výklad práva, ktorý aplikujú správne orgány vo vzťahu ku konzultáciám, je v súlade so smernicou EIA, (iii) či

výklad práva, ktorý aplikujú správne orgány vo vzťahu k nutnosti zverejňovania informácií pre verejnosť, sú v súlade so smernicou EIA.

8. Sťažovateľ značnú časť svojej ústavnej sťažnosti venoval tiež opisu údajného politického naratívu, podľa ktorého sa ho niektorí politici (najmä bývalý minister hospodárstva) snažia vykresliť ako subjekt, ktorý zneužíva právo. Na túto diskriminačnú antikampaň politikov podľa sťažovateľa naskočila aj súdna moc, čo sa podľa sťažovateľa prejavuje tým, že mu nepriznáva postavenie zainteresovanej verejnosti, ale zamieta jeho žaloby v dôsledku nepreukázania subjektívneho záujmu. Súdna moc vo všeobecnosti má týmto šikanóznym spôsobom diskriminovať sťažovateľa a výsledkom potom je, že proti sťažovateľovi opakovane dochádza k odmietnutiu spravodlivosti a porušovaniu ostatných ním označených základných práv a slobôd.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je namiatané porušenie v bode 1 tohto uznesenia označených práv a článkov podľa ústavy, dohovoru a charty napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu, ktorým zamietol jeho kasačnú sťažnosť proti rozsudku krajského súdu o zamietnutí jeho správnej žaloby proti rozhodnutiam správnych orgánov (vo veci zisťovacieho konania v rámci posudzovania vplyvov na životné prostredie), ako aj jeho návrh na prerušenie konania na účely polozenia prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie.

10. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

11. Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a že jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv [napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, III. ÚS 264/05 (ZNaU 100/2005)].

12. V tejto súvislosti treba poukázať aj na povahu a špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených v návrhu rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutých rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy (IV. ÚS 127/2012). Napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu nemožno hodnotiť izolovane, ale iba v kontexte s rozhodnutiami krajského súdu a zároveň v kontexte s rozhodnutiami správnych orgánov, ktoré mu predchádzali.

13. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nepochybne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

14. V napadnutom rozsudku sa najvyšší správny súd stotožnil so záverom krajského súdu o tom, že námietky sťažovateľa o nepreskúmateľnosti rozhodnutí správnych orgánov boli všeobecného charakteru a sťažovateľ neuvádzal, s ktorými konkrétnymi jeho námietkami sa správne orgány nevysporiadali, resp. sa s nimi vysporiadali nedostatočne. Napriek tomu krajský súd, ako aj najvyšší správny súd rozhodnutia správnych orgánov vecne preskúmali. Najvyšší správny súd sa stotožnil so záverom krajského súdu, že v rozhodnutiach správnych orgánov boli pripomienky sťažovateľa v odôvodnení uvedené a zároveň aj to, ako sa v podstatnom s nimi správne orgány vysporiadali. Prvostupňové správne rozhodnutie a druhostupňové správne rozhodnutie vymedzujú zmierňujúce a eliminačné podmienky týkajúce sa predovšetkým ochrany špecifikovaných živočíchov v kontexte navrhovaného zámeru, pričom sťažovateľ v celom priebehu konania nenavrhol žiadne ďalšie a konkrétne opatrenia smerujúce k ochrane uvedených živočíchov.

15. Najvyšší správny súd ďalej poukázal aj na rozsah využitia procesných práv sťažovateľa (odkazom na rozsudok krajského súdu), ktorý využil výlučne právo podať písomné stanovisko podľa § 24 ods. 3 zákona o posudzovaní a podal odvolanie. Iné procesné práva v priebehu správneho konania nevyužil (napr. právo na súčinnosť, uplatnenie návrhov počas konania, vyjadrenie sa k podkladom rozhodnutia, nahliadnutie do spisu a pod.), pričom napr. prvostupňový správny orgán nad rámec svojich povinností doručil sťažovateľovi podklady rozhodnutia pred vydaním rozhodnutia (porovnaj body 8 a 19 napadnutého rozsudku). Obdobne najvyšší správny súd objasnil rozdiel medzi poskytnutím informácií zo spisu v režime zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov a získavaním informácií v procesnom postavení účastníka konania prostredníctvom príslušných procesných oprávnení (osobitne body 18 a 19 napadnutého rozsudku). Z tohto hľadiska dospel k záveru, že bolo dostatočne naplnené právo sťažovateľa na prístup k spravodlivosti a aj právo verejnosti na informácie o životnom prostredí.

16. Správne súdy venovali osobitnú pozornosť námietke sťažovateľa týkajúcej sa nevykonania konzultácií s dôrazom na to, že účelom prístupu k informáciám a účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia je, „*aby sa verejnosť mohla nielen vyjadriť, ale najmä prostredníctvom odborníkov z oblasti životného prostredia predložiť kvalifikované pripomienky tak, aby sa hodnotiaci proces viedol v odbornej vecnej rovine vzhľadom k cieľu...*“. Poukázali na to, že prvostupňový správny orgán vykonal konzultácie prezenčne

11. mája 2020 a 8. júna 2020, pričom sťažovateľa k nim neprizval, čo predstavuje postup v rozpore s § 63 ods. 1 zákona o posudzovaní. Napriek tomu však toto pochybenie nepovažovali svojou intenzitou za také, ktoré by viedlo k záveru o nezákonnosti preskúmaných rozhodnutí správnych orgánov. Vychádzali pritom z obsahu, resp. predmetu konzultácií vykonaných prezenčne (porovnaj napr. bod 16 napadnutého rozsudku) a tiež z toho, že sťažovateľ mal dostatočný priestor podávať svoje pripomienky a stanoviská v písomných podaniach, čím mal možnosť realizovať konzultácie. Správne súdy osobitne zdôraznili, že nie je daná povinnosť realizovať konzultácie výlučne prezenčne (napr. aj nariadením pojednávania podľa správneho poriadku), ale uvedená povinnosť je naplnená aj poskytnutím možnosti uplatniť pripomienky a argumenty v písomných podaniach. Osobitne najvyšší správny súd v rámci tejto argumentácie poukázal na to, že tento právny záver vyplýva aj z čl. 6 ods. 5 smernice EIA, prípadne čl. 6 ods. 7 Aarhuského dohovoru (body 45 a 46 napadnutého rozsudku). V tomto kontexte bola relevantná aj argumentácia krajského súdu, ktorý poukázal na to, že sťažovateľ nijak nepreukázal, aké konkrétne argumenty chcel predložiť na ústnej konzultácii, ktoré argumenty nemohol predložiť tým, že nebol prizvaný na ústne konzultácie a ako uvedené pochybenie prvostupňového správneho orgánu reálne zasiahlo do jeho právneho postavenia.

17. Najvyšší správny súd sa osobitne vysporiadal aj s námietkou sťažovateľa o absencii eurokonformného výkladu, ktorú tiež vyhodnotil ako všeobecnú. Sťažovateľ neuviedol také námietky, ktoré by sa týkali výkladu sekundárneho práva Európskej únie a nepriameho účinku smerníc. Sťažovateľ neuviedol také ustanovenia smerníc, z ktorých by vyplývala povinnosť zabezpečiť konzultácie v zisťovacom konaní. Odkaz sťažovateľa na ustanovenia Aarhuského dohovoru v tomto smere neakceptoval, keďže nejde o sekundárne právo Európskej únie (body 47 až 49 napadnutého rozsudku).

18. K návrhu na prerušenie konania a na podanie prejudiciálnej otázky najvyšší správny súd odkazujúco na svoje podobné skoršie rozhodnutie uviedol, že sťažovateľ neuviedol, výklad ktorých ustanovení je sporný, poukázal tiež na sťažovateľom všeobecne formulované otázky a na to, že predmetom prejudiciálnej otázky nemôže byť otázka, či v konkrétnej veci bolo správne aplikované právo Európskej únie (body 54 až 57 napadnutého rozsudku).

19. Nemôže obstať ani argumentácia sťažovateľa, že jeho správna žaloba, resp. kasačná sťažnosť boli zamietnuté iba z dôvodu, že ho nepovažovali za zainteresovanú verejnosť. Je nepochybné, že správne súdy sa zaoberali námietkami sťažovateľa v správnej žalobe a kasačnej sťažnosti a vyčerpávajúcim spôsobom vysvetlili sťažovateľovi, prečo neboli dôvodné. Posúdenie, či bol sťažovateľ zainteresovanou verejnosťou, by bolo relevantné iba vo vzťahu k jeho žalobnej legitimácii. Keďže však správne súdy nezamietli správnu žalobu a jeho kasačnú sťažnosť pre nedostatok aktívnej procesnej legitimácie, ale ich meritórne prejednali, aktívna procesná legitimácia sťažovateľa vôbec nebola sporná, a teda nebol spochybnený ani status sťažovateľa ako zainteresovanej verejnosti. K rovnakému právnomu záveru mimochodom došiel aj krajský súd pri hodnotení postupu správnych orgánov v zisťovacom konaní, ktoré so sťažovateľom konali ako s dotknutou verejnosťou, ktorá presadzuje záujmy týkajúce sa ochrany životného prostredia, s tým, že jeho účastníctvo „(ako dotknutej verejnosti) v zisťovacom konaní sporné nebolo...“ (porovnaj body 60, 61, 63, 64 rozsudku krajského súdu).

20. Po preskúmaní napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu v rozsahu argumentácie sťažovateľa uplatnenej v ústavnej sťažnosti ústavný súd nedospel k záveru o jeho nezrozumiteľnosti, nekonkrétnosti či nezákonnosti. Najvyšší správny súd sa s námietkami sťažovateľa dostatočne vysporiadal, pričom na každú z nich poskytol zrozumiteľnú odpoveď. Argumentácia sťažovateľa v ústavnej sťažnosti nepredstavuje odôvodnenú a konkrétnu polemiku s odpoveďami najvyššieho správneho súdu na jeho námietky v kasačnej sťažnosti, ale iba všeobecný nesúhlas so závermi v napadnutom rozsudku. Ústavný súd v tomto kontexte zdôrazňuje, že skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho správneho súdu nestotožňuje, sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

21. Pokiaľ ide o námietky sťažovateľa o neúspechu v konaní v dôsledku negatívnej politickej a súdnej kampane proti jeho osobe, tieto boli v ústavnej sťažnosti veľmi všeobecné a vágne. V týchto súvislostiach je relevantné, že správna žaloba sťažovateľa, resp. jeho kasačná sťažnosť neboli odmietnuté z dôvodu ich šikanózneho charakteru, ale boli meritórne prejednané.

22. Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého rozsudku a argumentácie v ústavnej sťažnosti dospel už pri jej predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu a obsahom sťažovateľom označených práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení.

23. Vo vzťahu k sťažovateľom označeným ustanoveniam čl. 1 ods. 1 a 2 ústavy ústavný súd iba stručne dodáva, že ide o základné ustanovenia ústavy a ich obsahom nie sú základné práva a slobody, preto sa ich porušenia nemožno domáhať ústavnou sťažnosťou podľa čl. 127 ústavy.

24. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

25. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ako ich špecifikoval vo svojej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. novembra 2024

Miloš Mad'ar
predseda senátu